

L'art de demanar ajuda o el complex d'ajudar

Recentment, he escoltat a una persona dir que no es pot ajudar a qui no demana ajuda perquè cadascú viu el seu procés, i que per tant el paper que hem de representar davant d'algú que creiem que necessita ajuda és el de mers espectadors respectuosos amb la seva situació. Això em va fer pensar, Jaume Sanllorente explica al seu llibre *Somriures de Bombai* que quan va entrar en cert edifici d'un barri d'aquesta ciutat de l'Índia, entre parets fosques i pudents, es va trobar amb un nen de no més de dos anys amb un preservatiu usat a la boca.

Sanllorente és el fundador de l'ONG Sonrisas de Bombai. Va començar l'any 2005 amb l'adquisició d'un petit orfenat amb cabuda per a 40 nens i avui dia són milers les persones que es beneficien de l'acció d'aquest jove en la lluita contra la pobresa i a favor del respecte pels drets humans i la igualtat d'oportunitats en aquesta ciutat de l'Índia.

No puc imaginar què deien els ulls d'aquell vaillet indi, però no penso que reaccionés demanant ajuda a un adult, a qui segurament devia confondre amb un de tants clients del prostíbul on es trobaven. Segurament aquell nen devia pensar que la vida era allò. Si no fos per l'ajuda del Jaume i de persones com ell, incomptables centenars de criatures acabarien sent esclaus sexuals.

També recentment he assistit a un curs de voluntariat organitzat per l'Associació Afanoc, per a nens malalts de càncer. Vam fer tertúlia sobre el significat personal de prestar ajuda de manera desinteressada. La Mercè, la psicòloga que ens assistia, va exposar un argument que s'oposava totalment al que havia sentit dir sobre no ajudar a qui no ho demana: «D'alguna manera tots som voluntaris, ho som quan ajudem a creuar el pas a un invident, quan ajudem a portar les bosses a una àvia, quan pugem al pis de dalt i li tornem al veí la samarreta que li ha caigut de l'estenedor, abans que ell ens la demani...»

Mentre plantejava, asseguda al sofà, el dubte de quan ajudar, vaig veure per casualitat un reportatge a la televisió sobre l'abandonament de gossos. En aquell moment una dona parlava de dos dels cans que té a la protectora d'animals que dirigeix: eren dos bretons que havia trobat lligats a un arbre amb una cadena. Sense aigua ni menjar en la calor de l'estiu, els animals estaven en un estat de deshidratació que, si no hagués estat pel bon cor d'aquesta dona, haurien mort d'una manera cruelment humana. Portaven dies potser urolant al cel que algú els rescatés?

Indagant per una altra via, vaig buscar entre els passatges bíblics i em vaig aturar al capítol 11, versicle 9, de *l'Evangeli segons sant Lluç*, on Jesucrist diu: «Demaneu i se us donarà». En llegir aquestes paraules vaig pensar: quantes vegades he demanat en silenci?

Potser no sempre demanem ajuda de manera directa i en veu alta; potser fem una pregària mental i d'alguna manera l'univers ens escolta i la vida ens porta l'ajuda, potser, de la mà d'alguna persona aliena als nostres problemes. Algú amb qui simplement ens hem creuat en el camí i que, potser sense que aquesta persona en sigui conscient, per a nosaltres resulta una ajuda caiguda del cel. Això reforça les paraules de la Mercè segons la qual tots, d'alguna manera, som voluntaris. Em pregunto si qui pensa que no s'ha d'ajudar a qui no ho demana realment és capaç de quedar-se a observar passivament com una persona propera camina per un sender equivocat. Potser aquesta persona prega cada nit per trobar el camí correcte... Així doncs, no és errat ajudar a qui no ho demana, perquè d'alguna manera tots ho demanem.

Evidentment, si l'ajuda que oferim és rebutjada, opino que no hem d'insistir, perquè és cert que cadascú té el seu procés, però el primer impuls de prestar-se a ajudar no hauria de ser eina de tots?

Vivian Segurana